

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Ogilvy & Mather Morava, spol. s. r. o.,** se sídlem Hybešova 18, Brno, zastoupený JUDr. Františkem Vyskočilem, advokátem se sídlem Petrská 12, Praha 1, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2011, č. j. 10A 123/2011 – 82 - 89,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 2880 Kč, a to k rukám jeho zástupce do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2011, č. j. 10A 123/2011-82-89, bylo zrušeno rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „stěžovatelka“) ze dne 5. 10. 2009, sp. zn. 2009/323/had/Ogi, č. j. had/6801/09, kterým byla společnosti Ogilvy & Mather Morava, spol. s. r. o., (dále jen „účastník řízení“) uložena pokuta podle ust. § 8a odst. 3 písm. f) a odst. 7 písm. a) zákona č. 40/l995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o regulaci reklamy“) ve výši 400 000 Kč, a to za skutek spočívající v tom, že účastník řízení jako zpracovatel reklamy porušil povinnost stanovenou v ust. § 5a odst. 5 písm. d) zákona o regulaci reklamy tím, že reklama na humánní léčivý přípravek Prontoflex Spray (mutace 3), premiérově vysílaná dne 24. března 2008 ve 12:50:35 h na programu Nova, obsahovala nezřetelný text výzvy k pečlivému pročtení příbalové informace, neboť požadovaná informace byla psána malým písmem a byla součástí delšího celkového textu, což v kontextu trvání uvedení výzvy mělo za následek nedostatečné

splnění zákonné podmínky. V odůvodnění tohoto rozsudku městský soud, vázán právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, č. j. 7 As 12/2011 – 63, kterým byl zrušen jeho předchozí rozsudek ke kasační stížnosti účastníka řízení, uvedl, že rozhodující je posouzení obsahu reklamního spotu tak, jak byl prezentován spotřebiteli – televiznímu divákovi, neboť za toto jednání byl účastník řízení sankcionován. Stěžovatelka tento reklamní spot v napadeném rozhodnutí popsala tak, že *„Lahvička přípravku Prontoflex Spray, muž praví: „Když mě bolí záda, klouby nebo namožené svaly, neztrácím čas nanášením gelů a mastí. Chci, aby bolest zmizela úplně. Vím, že vysoce koncentrovaný spray Prontoflex pomáhá proti bolesti už po pár stříknutích. Takže, když je malý ... je vlastně velký.“ V obraze muž uchopí lahvičku a ukazuje ji na kameru. V dalším střihu krabička a lahvička Prontoflex, logo Prontoflex, pod ním text „Velký proti bolesti“, v dolní části obrazovky drobounké logo a nápis Medicom International s. r. o., pod tímto jednořádkový nečitelný text, který končí větším písmem s odkazem na www. prontoflex.cz.“* Podle názoru stěžovatelky jednořádkový text v dolní části obrazovky, který by měl obsahovat výzvu k přečtení příbalové informace, je nečitelný a od toho dále odvíjela hodnotící závěry týkající se délky umístění předmětného nečitelného textu v reklamním spotu. Podle městského soudu je zřejmé, že stěžovatelka v odůvodnění napadeného rozhodnutí hodnotila reklamní spot tak, že po dobu cca 3,5 sekundy byl v dolní části obrazovky uveden nečitelný text, a takto popsaný reklamní spot pak posuzovala z hledisek zřetelnosti. Není však zřejmé, k jakému závěru by stěžovatelka dospěla, pokud by sledovala reklamní spot v televizní kvalitě, jak jej sledoval televizní divák, tedy zda by i zde byl text stejně nečitelný a zda by i poté dospěla k totožnému závěru ohledně zřetelnosti. Stěžovatelka tak subsumovala pod ust. § 5a odst. 5 písm. d) zákona o regulaci reklamy zjištění, jež bylo skutkově podloženo sledováním záběru horší technické kvality, než v jaké byl skutečně televiznímu divákovi prezentován. Účastník řízení byl tak de facto postižen za jednání, o němž si stěžovatelka nemohla udělat stejnou představu jako televizní divák, a proto na tomto skutkovém základě nemohla učinit právní závěr, zda došlo ke splnění zákonné povinnosti či nikoliv. Pro tento závěr je zcela klíčová kvalita záznamu, na němž stěžovatelka ve správním řízení spot shlédla a který hodnotila, neboť čitelnost je jedním z klíčových aspektů zřetelnosti. Je obecně známo, že televizní vysílání sleduje průměrný spotřebitel v kvalitě, která je charakterizována zejména rozlišením obrazovky (počtem obrazovkou zobrazovaných bodů) a frekvencí obnovování obrazu (počtem vykreslení obrazu za 1 sekundu). Tyto jednoznačně zjistitelné technické parametry posuzovaného záznamu na CD bylo tedy třeba k námitce účastníka řízení porovnat s kvalitou skutečného televizního vysílání reklamního spotu a z ní plynoucími obvyklými poměry, za kterých se uvedené vysílání zobrazí na televizním přístroji průměrného spotřebitele. Jen tak by bylo možno dojít k závěru, zda stěžovatelka při posuzovaní reklamního spotu byla ve stejné situaci, jako spotřebitel – televizní divák. Doba umístění a velikost a typ písma jsou podle městského soudu podstatné prvky, které mohou být televizním divákem zaznamenány zcela odlišným způsobem, bude-li sledovat rozostřený obraz, anebo naopak obraz s ostrými konturami, a mohou tedy mít vliv na zřetelnost textu. Závěr, že doba cca 3,5 sekundy zobrazení textu neumožní spotřebiteli text bez obtíží postřehnout, je proto podle městského soudu možné učinit až poté, co bude shlédnut předmětný reklamní spot v takové kvalitě, v jaké byl prezentován televiznímu divákovi, a v této kvalitě budou posouzeny všechny aspekty mající vliv na zřetelnost výzvy, zejména typ písma či kontrast textu a pozadí, ale i délka textu a složitost sdělované informace. Městský soud tedy dospěl k závěru, že na dosavadním skutkovém základě nemohla stěžovatelka učinit právní závěr, zda došlo ke splnění

povinnosti či nikoliv. Nové celkové zhodnocení vysílaného reklamního spotu v dané fázi řízení musí příslušet stěžovatelce, protože soud má pouze pravomoc přezkoumat rozhodnutí, nikoliv závěr správního orgánu přehodnotit či měnit.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů, které lze podřadit pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti v prvé řadě stěžovatelka argumentovala, proč je podle jejího názoru kasační stížnost přípustná. Dále namítala, že městský soud aplikoval závěry bez přihlédnutí k okolnostem daným konkrétním případem, neboť technická kvalita nebyla rozhodující. Text nemohl být v časovém úseku, ve kterém byl uveden, ani zaznamenán, ani přečten. Není zřejmé, jakým způsobem městský soud přihlédl či nepřihlédl k argumentaci stěžovatelky ve vyjádření k žalobě. Městský soud také neuvedl, proč shledal záznam stěžovatelky technicky nezpůsobilým, a není ani zřejmé, co se rozumí technicky způsobilým záznamem. Pouze konstatoval, že má být hodnocen záznam v kvalitě, v jaké se dostal k divákovi, avšak to je natolik obecný požadavek, který, i kdyby byl konkretizován, nebyl by technicky splnitelný. Nadto městský soud zcela opomenul skutečnost, že v případě tohoto rozhodnutí byla zřetelnost prokazována formou „print screenu“, tedy převedení videosekvence do formy obrazu, nad to stěžovatelka uvedla přesnou stopáž, po kterou byl uveden požadovaný text na obrazovce, a tato se stala rozhodující pro uložení sankce, neboť byla natolik krátká, že neumožnila ani pouhé zaznamenání požadovaného textu. Požadavek městského soudu, aby technická kvalita záznamu při posuzování by měla odpovídat technické kvalitě při příjmu divákem, stěžovatelka označila za nesplnitelný a technicky nemožný. U jednání byl použit účastníkem řízení disk s nahrávkou v nejlepší možné kvalitě a následně byl tento záznam konfrontován se záznamem pořízeným stěžovatelkou. Kvalita záznamu předložená účastníkem řízení tedy také neodpovídala kvalitě záznamu v televizním vysílání, neboť nelze jednoduše provést záznam, aniž by nedošlo ke ztrátě kvality. Zjednodušeně lze říci, že ke ztrátě kvality dochází obecně už v jakékoliv libovolné minimální vzdálenosti od vysílače, hned jak signál opustí jeho anténu. Přenos probíhá nehomogenním prostředím, jehož průchodem je vysílaný analogový signál ovlivňován (např. hustá městská zástavba s odrazy od budov, povětrnostní podmínky jako jsou mlha, sníh/sněžení, déšť, odrazy od ionosféry apod.) a na přijímací anténu diváka se tak dostane již v podobě, která je jeho šířením ovlivněna, a tedy i v jiné kvalitě, než jaká je odvysílána. Tedy již samotná televizní podoba musela být odvislá od podoby originálu. V neposlední řadě se na podobě, v jaké divák obdrží televizní program, podílí i způsob, kterým je propojen přijímač a zobrazovač. Může jít o týž přístroj, pak je propojení řešeno uvnitř přístroje a není možné jej ovlivnit. Přijímač však může být připojen i externě, např. půjde o satelitní přijímač s abonentskou kartou a záznamem na flash disk či pevný disk. Výsledný dojem diváka ovlivní to, zda je přijímač propojen analogově (SCART, komponentní cinch) nebo digitálně (HDMI) a samozřejmě použité rozlišení obou zařízení. Pořízení nahrávky (záznamu) pak neznamená de facto nic jiného než pořízení „kopie“ s tím, že takový záznam nikdy nebude odpovídat originálu, což je dáno například komprimací při ukládání dat či použitou prezentací (LCD obrazovka, projektor). Požaduje-li městský soud, aby stěžovatelka uchovávala záznamy ve stejné kvalitě, jak byly prezentovány v televizním vysílání, pak je nutno stanovit, co je onou požadovanou kvalitou. Stěžovatelka v rámci své dosavadní praxe nebyla dosud negativně konfrontována v rámci žádného správního řízení s problémem kvality záznamu. Městský soud aplikoval povrchní vhled do technické stránky věci a zjednodušil argumentaci odvoláním

na rozsudek Nejvyššího správního soudu. Nic nenasvědčuje tomu, že by porovnal záznam v kvalitě posuzované stěžovatelkou se záznamem v nějaké vyšší kvalitě, a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Daný postup má podle stěžovatelky potenciálně dalekosáhlé důsledky pro její praxi, protože záznam, o který šlo, měl kvalitu odpovídající záznamům vysílání pořizovaným stěžovatelkou pro potřeby monitoringu (záznamy na serveru), kvalitu odpovídající situaci při zhlédnutí záznamů při jednání stěžovatelky, kvalitu odpovídající záznamům reklam, sponzorských vzkazů a teleshoppingu od externí společnosti spolupracující při monitoringu vysílaných obchodních sdělení, kvalitu odpovídající stanovisku stěžovatelky o náležité technické kvalitě záznamů archivovaných provozovateli podle zákona a kvalitu odpovídající dosud běžně používaným záznamům v rámci správních a soudních řízení. V tomto smyslu vybočilo rozhodnutí městského soudu z dosavadní praxe soudů všech stupňů. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Účastník řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že městský soud správně zrušil napadené správní rozhodnutí s ohledem na to, že stěžovatelka nemohla na základě nedostatečně zjištěného skutkového základu učinit řádný právní závěr, zda došlo ke splnění předmětné zákonné povinnosti či nikoliv. Stěžovatelka své rozhodnutí totiž nesprávně opřela o záznam předmětného spotu, který neodpovídal kvalitě, ve které byl spot skutečně vysílán a přijímán běžným spotřebitelem. Městskému soudu nepřísluší, aby prováděl přehodnocení či změnu právního závěru za stěžovatelku. Argumentaci v kasační stížnosti, vztahující se k možným „zkreslením“ kvality přijímaného signálu, účastník řízení považuje za nepodstatnou, neboť toto zkreslení je s ohledem na digitální vysílání zcela zanedbatelné.

S ohledem na argumentaci stěžovatelky týkající se přípustnosti kasační stížnosti se touto otázkou Nejvyšší správní soud zabýval a dospěl k závěru, že aplikace ust. § 104 odst. 4 s. ř. s nepřichází v úvahu, protože první kasační stížnosti v této věci podal účastník řízení, který v ní uplatnil stížní námitky odlišné od námitek uplatněných nyní stěžovatelkou.

Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

K námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu podle níž měl tento soud opomenout vypořádat se s vyjádřením stěžovatelky k žalobě, Nejvyšší správní soud uvádí, že to městský soud nebyl povinen učinit, pokud uvedl dostatečné úvahy k v žalobě namítané klíčové vadě správního řízení (kvalitě záznamu shlédnutého stěžovatelkou), jejíž zjištění pak má za následek, že se v této fázi řízení nelze zabývat hodnocením předmětného spotu stěžovatelkou. Právní názor Nejvyššího správního soudu, který městský soud zrekapituloval, je dostatečnou odpovědí na klíčovou žalobní námitku týkající se skutkového zachycení a prokázání jednání, které stěžovatelka kladla účastníkovi řízení za vinu. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud z něho není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy,

jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS a na www.nssoud.cz). Rozsudek městského soudu netrpí žádnou vadou, která by v intencích judikatury Nejvyššího správního soudu způsobovala jeho nepřezkoumatelnost. Je z něho zřejmé, že se zrušuje rozhodnutí stěžovatelky proto, že k tomu, aby případně mohlo být posuzováno, zda konkrétní spot obsahoval zřetelnou výzvu k pečlivému pročtení příbalové informace humánního léčivého přípravku, musí být tento spot hodnocen v té technické kvalitě, v jaké jej přijímal průměrný spotřebitel, tedy průměrný televizní divák. Městský soud pak správně vrátil věc stěžovatelce k dalšímu řízení, neboť v případě vady týkající se zjištění skutkového jednání účastníka řízení nemůže činnost stěžovatelky nahrazovat či doplňovat a je na ní, aby dostatečně zjistila skutkový stav a důkazně jej podložila. Proto Nejvyšší správní soud vyhodnotil stížní námitku nepřezkoumatelnosti jako nedůvodnou.

I stížní námitka podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je nedůvodná, neboť městský soud uplatnil právní názor Nejvyššího správního soudu na projednávanou věc v napadeném rozsudku zcela správně, a tedy se jím řídil. Obavy stěžovatelky z dalekosáhlých negativních dopadů napadeného rozsudku jsou neopodstatněné.

V případě, že se posuzuje zřetelnost určitého sdělení v reklamním spotu, je nutno, aby jej stěžovatelka hodnotila v zásadě v té podobě, v jaké jej vnímal průměrný spotřebitel, jímž je nutno rozumět průměrného televizního diváka, tj. diváka sledujícího televizní program u běžného televizního přijímače o obvyklé úhlopříčce obrazovky, s obvyklým rozlišením obrazu, tj. s obvyklým počtem řádek resp. sloupců bodů vytvářejících obraz na obrazovce, a s obvyklou frekvencí obnovování obrazu. Je notorietou, že vysíláním programu dochází k určitému zkreslení vysílaného obrazu a že toto zkreslení může dosahovat různé intenzity podle typu vysílaného signálu, vnějších podmínek ovlivněných např. lokalitou či počasím, kvality přijímače, kvality vedení od antény k přijímači či působením řady dalších vlivů. I zde však lze pracovat s pojmem průměrného televizního diváka, jemuž se dostává signál v průměrné kvalitě, tj. s průměrnou mírou zkreslení. Po stěžovatelce Nejvyšší správní soud, a ve shodě s ním městský soud, nepožadují nic jiného, než aby při hodnocení zřetelnosti reklamního spotu simulovala podmínky, za nichž vnímá tento spot průměrný televizní divák. Taková simulace je důležitá, protože pouze v případě, že pro průměrného televizního diváka nebude výzva k pečlivému pročtení příbalové informace humánního léčivého přípravku dostatečně zřetelná, se účastník řízení mohl dopustit správního deliktu, za který byl sankcionován. Zřetelnost výzvy, jak již Nejvyšší správní soud uvedl ve svém předchozím rozsudku v této věci, závisí na různých současně působících a navzájem se ovlivňujících aspektech. Sdělovaný text bude různě zřetelný při různém rozlišení obrazovky. Bude-li např. u spotu, který si ve správním řízení promítá a hodnotí stěžovatelka, čtvrtinové rozlišení obrazu než rozlišení, které vnímal průměrný televizní divák, sledoval-li vysílání spotu v televizi (tj. bude-li počet řádků a počet sloupců bodů vytvářejících obraz u spotu hodnoceného stěžovatelkou vždy poloviční než tento počet u televize průměrného televizního diváka), jistě bude zobrazovaný text, zejména půjde-li o text napsaný poměrně drobným písmem, jak tomu bylo v dané věci, podstatně méně ostrý a čitelný, než jak byl vysílán v průměrné televizní kvalitě. Stěžovatelka si tedy závěr o zřetelnosti textu pro účely, které má hodnotit, může učinit jen tehdy, vidí-li text

zobrazen obdobně ostře a čitelně, jak jej viděl průměrný televizní divák. Teprve pak může hodnotit ostatní aspekty zřetelnosti, zejména typ písma, kontrast textu a pozadí, délku zobrazovaného textu a složitost jím sdělované informace, míru dominance textu obrazovce v souvislosti s dalším obrazovým či zvukovým děním, které se na obrazovce při vysílání spotu současně odehrává, a jiné vlastnosti spotu, které mohou ovlivnit, nakolik se průměrný televizní divák při vysílání spotu soustředí na obsah sdělení a dokáže jej vnímat. Pokud je totiž týž text vysílán po tutéž dobu v jednom případě v televizní kvalitě a ve druhém případě v kvalitě podstatně snižující míru jeho ostrosti a čitelnosti, pak v druhém případě bude jeho vnímání průměrnému televiznímu divákovi činit větší potíže, a tedy zachycení téže informace by zpravidla vyžadovalo delší čas nebo vyšší míru soustředění. Délku vysílání textu proto stěžovatelka nemůže hodnotit izolovaně od dalších aspektů zřetelnosti, zvláště pak ne bez zohlednění konkrétní míry ostrosti a čitelnosti textu, jak byl průměrnému televiznímu divákovi vysílán. Je tedy zásadně nesprávné, hodnotí-li stěžovatelka zřetelnost vysílaného textu staticky – posouzením ostrosti a čitelnosti vytištěného obsahu obrazovky s hodnoceným textem. Pro hodnocení zřetelnosti textu je klíčový právě prvek dynamiky a komplexity vjemu diváka získaného vysíláním, který je tvořen kombinací zejména aspektu ostrosti a čitelnosti na straně jedné a délky zobrazení na straně druhé, a samozřejmě i dalších aspektů podle povahy konkrétního spotu.

Technická kvalita záznamu, zejména pak rozlišení obrazu a případně frekvence obnovování obrazu, je pro účely, v nichž má stěžovatelka sankční pravomoci, podstatná pouze v těch případech, kdy sama ovlivňuje relevantní charakteristiky posuzovaného vysílání, např. zřetelnost určité povinně sdělované informace. Nebude však hrát zpravidla roli tam, kdy samotný obsah vysílání je zřejmý a zřetelný a kdy jde o jeho interpretaci a posuzování jeho vlastností, např. zda sponzorské sdělení je natolik dynamické a zaměřené na propagaci určitého konkrétního výrobku či služby, že může být reklamou.

Městský soud tedy zcela v intencích právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem zrušil napadené rozhodnutí stěžovatelky, neboť je nezbytné, aby předmětný reklamní spot hodnotila až poté, co si jej promítne v kvalitě, v jaké jej sledoval průměrný televizní divák. Stěžovatelka poté zhodnotí nejen, nakolik je při vysílání v této kvalitě zobrazený povinný text ostrý a čitelný, ale posoudí ve vzájemné provázanosti a se zohledněním dynamiky a komplexity vysílaného sdělení i další relevantní aspekty jeho zřetelnosti, jak byly nastíněny výše. Mimo jiné tedy i to, zda byl v konkrétním případě zobrazen dostatečnou dobu, byl-li vysílán 3,5 sekundy.

Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Městský soud je podle ust. 109 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti

účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a proto ji nevzniklo právo na náhradu nákladů. Úspěšný účastník řízené stížnosti má právo na náhradu nákladů řízení vůči stěžovatelce, které sestávají z odměny za právní zastoupení, a to za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 1 x 2100 Kč a 1 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů], tedy celkem 2400 Kč. Protože zástupce účastníka řízení je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 480 Kč. Celková částka odměny tedy činí 2880 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. prosince 2011

JUDr. Eliška

C i h l á ř o v á

předsedkyně senátu